

Verantwoording vrijwillige bijdragen 23 Nov. '35 - 27 Jan. '36.

d.J. te V. f 2.50 R.L.W. te A. f 0.50 + 0.25 Gebr. Sch. te A.
f 1.- + f 0.50 Sp. te A. f 0.50 Onbek. te A. f 0.10 v/d L. te A.
f 0.10 G.M. te A. f 0.10 W.W. te A. f 0.10 G. te A. f 0.40
v.A. te A. f 0.05 J.H. te A. f 0.10 + 0.90 + 0.30 H.M. te A. f 2.50
S.H.D. te A. f 0.25 J.A. te A. f 0.25 N.N. te A. f 0.25 H.P. te A.
f 0.25 H.K. te A. f 0.25 E.K. te A. f 0.15 H.M. te A. f 2.50
A. d'A. te A. f 0.10 T.P. te A. f 0.10 C. te A. f 0.10 Onbek. f 0.25
Potje Enschede f 1.75 M.D. te A. f 0.15 R. te A. f 0.25
I.A.V. te N.N. f 6.46 H.B. te A. f 0.90 Onbek. f 0.25 B. te A.
f 1.10 D.K. te B. f 4.20 A.H. te I-B. f 1.- G. te A. f 0.25
L. te L. f 1.- M.B. te L. f 0.50 J.G. te dH. f 10.- Fr.B. te A.
f 0.15 S.N. te A. f 0.15 B.Z. te A. f 0.10 J.B. te A. f 0.10

Aan de lezers:

De PIC over "DE TEGENSTELLINGEN TUSSEN LUXEMBURG EN LENIN"
is verschenen als brochure (met kaft) als No. 6 in de serie Marxis-
tische Geschriften. De prijs is 10 cent.

In de vorige PIC moeten onder meer de volgende correcties
worden aangebracht:

Op blz. 16 onderste regel staat: niet tegen hun waren, moet zijn:
niet tegen hun waarden.

Blz. 20 Voetnoot (2) moet zijn: Voetnoot (4).

Voetnoot (6) op blz. 23 loopt door op blz. 24.

In het volgende nummer van het PIC komt nog een kritiek
op "Naar een nieuwe arbeidersbeweging" van Amerikaanse Radencom-
munisten, die bovendien ook ingaat op de van de Duitse "Arbeiter-
kommunisten" afkomstige kritiek.

P.I.C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst ver-
rijkt minstens één-
maal per maand.

Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het
kapitalisme voert tot steeds
heviger crisissen, welke in
steeds grooter werkloosheid en
telkens diepere ontzetting
van het productieapparaat hun
uitdrukking vinden, waardoor
miljoenen arbeiders buiten de
productie staan en aan de uit-
hongerding zijn prijsgegeven.
De toenemende verarming en
de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeiders-
klasse den strijd voor de
communistiche productiewijze
aan te binden. De groepen van
Internationale Communisten
willen de arbeiders in dezen
strijd op, het beheer en de
leiding van productie en distri-
butie volgens algemeen gelden-
de, maatschappelijke regels
ZELF ter hand te nemen, en
zoo DE ASSOCIATIE VAN
VRIJE EN GELIJKE PRODU-
CENTEN te verwezenlijken.
De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den
wezenlijke vooruitgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewust-
zijn der arbeiders. Daarom
plaatsen ze zich tegenover de
leiderspolitiek van de parlemen-
taire partijen en van de
vakbeweging en stellen de
leuzen:
"ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
"DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!"

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

Negende jaargang No 2
Febru. 1936 No 1

PROBLEMEN DER NIEUWE ARBEIDERSBEWEGING .

(bijdrage van de Groepen van Radencommunisten van Amerika)

Het geschrift der G.I.C. over "Naar een nieuwe arbeidersbeweging"
bepert zich tot een samenvatting der algemene, wezenlijke beginselen
der raden-communistische beweging. Ziet men er niet meer in dan deze
algemeen gehouden, in grote trekken samengevatte beginselverklaring,
dan kan men het er wel met weinig voorbehoud mee eens zijn. Maar dan
is men tegelijk gedwongen de algemene formuleringen in bruikbare, kon-
crete richtlijnen uit te werken of om te vormen, waarbij de algemene
beginselen meer of minder belangrijke omvormingen moeten ondergaan,
om niet als utopische abstractie iedere waarde te verliezen.

Ook wij hebben de overtuiging, dat de oude arbeidersbeweging in
werkelijkheid verouderd is, hoezeer haar gedachtenwereld de heden
van vele arbeiders nog moge belasten. Omdat de verwerkelijking van
haar ideeën onmogelijk is, is het slechts een kwestie van tijd dat
ook het praktische einde der oude arbeidersbeweging zal intreden. Het
einde der oude arbeidersbeweging als traditie en als Don Quichotterie
hangt van zoo veel verschillende en toch samenhangende omstandigheden
af, dat daarvoor geen tijd vast te stellen is. We moeten ons tevreden
stellen met de zekerheid van haar onhoudbaarheid en dat een "terug"
onmogelijk is, met het tempo van het kapitalistisch verval, dat even
snel is als zijn opstijgen. Het in de loop van de ontwikkeling berijk-
te moment der kapitaalsbeweging sluit lange, betrekkelijk stabiele
periodes in de verdere ontwikkeling uit.

We zijn het verder eens met de opvattingen van het geschrift
omtrent de oorzaken van de tegenwoordige onmacht der arbeidersbeweging
en haar verval op grond van deze onmacht. De oude arbeidersbeweging
is tegen de macht van het kapitaal niet opgewassen, ja meer: ze werd
zelf een deel en uitdrukking van deze kapitalistische macht. Het
KLASSEFRONT van het proletariaat moet tegenover de kapitalistische
klasse gesteld worden. De tegenwoordige georganiseerde arbeidersbewe-
ging was niet aan het vormen van een werkelijk klassefront geinter-
resseerd en ook zou ze daartoe niet in staat zijn geweest, indien ze
er inderdaad belang bij gehad had. Ze verdedigde steeds groepsbelan-
gen en was slechts aan zulke strijd organisatorisch aangepast. Het
einde der oude arbeidersbeweging was onafwendbaar verbonden met de
concentratie van het kapitaal in de neergang van het kapitalisme.
De klassenstrijd tegen het kapitalistische systeem in zijn RADIKAAL-
STE FORM werd daarmee tot enige praktische mogelijkheid. De reformisti-

sche werkzaamheid werd zelf als frase onmogelijk. Was ook de voedingsbodem van het reformisme- de kapitalistische bloeiperiode- verdroogd, weerspiegelde zich in de kapitalistische neergang ook slechts het eigen, onafwendbare einde, zoo kon men toch een tijdlang van zijn propaganda leven. De mogelijkheid der organisatie zonder de mogelijkheid van het reformisme leverde ook de voedingsbodem voor het Nieuw-reformisme der na-oorlogstijd, tot het fascisme ook het bestaan der onschuldigste arbeidersorganisatie als lastig en gevaarlijk beschouwde en haar ophief. Het INDIREKTE inschakelen van de arbeiders onder de belangen van het kapitaal door het reformisme werd gevolgd door de DIREKTE inschakeling door het fascisme. Zoo kan men met de hollandsche schrijvers van het geschrift zeggen, dat de tegenwoordige georganiseerde arbeidersbeweging historisch haar einde gevonden heeft. Ze kan niet opnieuw gemaakt worden. Waarmee wij ons bezig houden, in verband met de komende revolutionaire klassenstrijd, is de BEWEGING DER ARBEIDERS. Deze beweging der arbeiders, die reeds het klassefront betekent, wordt door de kapitalistische noodzaak zelf te voorschijn geroepen.

Om de ontwikkeling van het klassebewustzijn duidelijk te maken kozen de hollandsche kameraden de formulering van "de klasse op zich zelf". Marx en anderen hebben met deze begrippen gewerkt. Maar zulke methodische, isolerende formuleringen om veelzijdige problemen beter duidelijk te maken, heffen de veelzijdigheid der problemen niet op. Zo zeggen deze kameraden dan ook: "Een volkomen, onoverbrugbare tegenstelling tusschen de klasse op zich zelf en voor zich zelf bestaat natuurlijk niet". In werkelijkheid bestaat echter zelfs niet zulk een ONVOLKOMEN; OVERBRUGBARE TEGENSTELLING. De klasse is te allen tijde "op zich zelf" en "voor zich zelf" tegelijk, ze uit zich slecht verschillend in verschillende omstandigheden en op verschillende trappen van haar ontwikkeling. Haar mogelijkheden en noodzakelijke standpunten en daarmee haar taak en haar doelstelling. Vanuit het standpunt der als ideologie begrepen proletarische bewustzijn bestaat de klasse alleen "op zich zelf", als ze op het behartigen van haar speciale klassebelangen afziet en in doffe berusting het kapitaal volgt. De onverschilligheid der arbeiders ten opzichte van hun werkelijke noodzakelijkheden, heft hun wel niet als klasse op, maar ze heeft klaarblijkelijk geen revolutionair karakter, ze bestaat schijnbaar nog niet "voor zich zelf", maar voor het kapitaal. Voor de hollandsche kameraden is ze dan "als ieder dood ding, passief". "Als levend actief wezen" bestaat ze voor de hollandsche kameraden eerst dan, als ze "in beweging en tot bewustzijn van zich zelf komt". Terecht toont de kritiek op dit standpunt in R.K. No 10/11, "dat het onjuist is, de arbeiders als dood ding op te vatten. Zoo als altijd, zoo staat ook heden de arbeidersklasse actief in het maatschappelijk gebeuren... Deze activiteit bepaalt zeer zeker een stuk der kapitalistische werkelijkheid, al werkt ze dan ook conservatief. Een "dood ding" is een revolutionair passieve klasse niet, alleen is haar activiteit ten eerste betrekkelijk zwak niet, alleen is haar activiteit in een richting, die niet bewust tot communistische strijd voert. Maar onbewust draagt zelfs een reformistische behartiging van hun belangen er toe bij, de dingen maatschappelijk verder te drijven".

Vat men het klassebewustzijn niet slechts als ideologie op, maar veel meer als het initiatief tot daden, die uit de noodzakelijkheid worden geboren, dan bestaat de klasse "op zich zelf" en "voor zich zelf" steeds tegelijker tijd. Alleen omdat "bewuste arbeiders tegenover de onverschillige massa stonden, kon de oude arbeidersbeweging het bewuste doel met de gehele klasse gelijkstellen. Maar dit verschil in ideologieën betekent niet veel in de uitgebreidere betekenis der klassebeweging, ze is van praktisch belang alleen in de beperktere betekenis van de betrekking der arbeidersorganisaties ten opzichte van de klassenstrijd. De revolutionairen zowel als de onverschilligen werken voor het kapitaal, de een gewillig, de ander onwillig. De een voerde een politiek tegen, de andere met het kapitaal. De eene groep wachte op loonsverhoging, de andere vocht er voor. Het was allebei alleen mogelijk omdat loonsverhogingen mogelijk en noodzakelijk waren en in overeenstemming waren met de belangen van het kapitalisme, hoezeer de afzonderlijke kapitalist er zich ook tegen verweerde. Het reformisme, zelfs toen het aanvallend was en de bereikte trap van de proletarische klassenstrijd betekende, moest zich binnen een kapitalisme bewegen, welke einde nog niet te zien was, behalve in de theorie, die eerst tot werkelijkheid moet worden, om de massa's te kunnen grijpen. De onverschillige arbeiders probeerden slechts langs andere, gemakkelijker weg - namelijk door hun onverschilligheid - hun voordelen en belangen waartenemen, omdat ze nog minder boven het machtsvolle kapitalistische systeem uit konden gaan. De proletarische klasse is zelf een produkt van het kapitaal, ze vormt zich en groeit met de groei van het kapitaal, ze is zwak en wordt sterker; in het op en neer gaan van het kapitalistisch bedrijfsleven wordt ze tot activiteit gedwongen en passief gemaakt, ze handelt revolutionair en reactionair uit noodzakelijkheid. Maar in alle omstandigheden is ze steeds "op zich zelf" aanwezig en probeert "voor zich zelf" te werken. Men zou beter doen te onderzoeken, uit welke oorzaken de arbeidersklasse in de verschillende situaties nu eens revolutionair optrad en dan weer volkomen passief bleef, in plaats van deze begrensde formuleringen te gebruiken. Maar ook de passiviteit is een vorm der actie en vernietigt de formulering der hollandsche kameraden, die zich op de weinig zeggende, ideologische instelling der arbeiders beperken moet, om zich zelfs maar te kunnen rechtvaardigen. In werkelijkheid is de klasse niet "dood", maar leeft ze dikwijls slechts van haar inactiviteit. Vanuit het geïsoleerde standpunt der ideologische rijpheid kan men niet met formules werken, maar dit is niet voldoende om de totale klassebeweging te karakteriseeren.

II

Met de andere hoofdstukken van het artikel over "Naar een nieuwe arbeidersbeweging" kunnen we het in het algemeen eens zijn maken we besparen het ons, de daar op de voorgrond gebrachte momenten, die onze eigen inzichten in zich sluiten, te herhalen. Met de hollandsche kameraden zijn we het eens, dat "de beweging der arbeiders in de arbeidersraden de vorm aanneemt, waardoor ze in staat is, de maatschappelijke krachten te beheerschen". En ook voor ons is "het groeien der massabeweging als RADENBEWEGING de maatstaf, waarmee de bewuste aanwending der klassekrachten gemeten kan worden". De opvatting, dat de

arbeidersraden alleen in de revolutie zelf ontstaan, wijzen wij ook van de hand. "Bij iedere beweging, die uit de arbeidersklasse opgroeit, moet het vormen van arbeidersraden tot kernpunt der beweging worden. De betekenis ener massabeweging ligt niet zo zeer in het materieel wel of niet bereikt wordt, maar veel meer daarin, of en in welke mate het haar lukt, de klassekrachten DOOR HAAR RADEN aan te wenden."

De arbeidersbeweging, die aan de ontwikkeling van de beweging der arbeiders bewust geïnteresseerd is, en die als NIEUW aangeduid kan worden, vormen voor ons de nog zeer kleine groepen, "die het wezenlijke van de bevrijdingsstrijd in de zelfstandige beweging der massa's zien." die geen macht voor zich zelf, maar voor de klasse, geen partijmacht, maar radenmacht nastreven. Ook de criticus in RK No. 10/11 is het met ons eens en heeft pas een andere opvatting bij de behandeling van de verhouding van de georganiseerde arbeidersbeweging tot de massabewegingen. Zeer zeker alleen, als de hollandsche argumenten als concrete analyse der tegenwoordige situatie willen gelden, wat waarschijnlijk niet het geval is, is het verwijt van niet concreet te zijn, juist. Als "verderafzeggend perspectief", dat geen dieper gaande behandeling behoeft, heeft het geldigheid. Voor deze criticus worden de beschouwingen der hollandsche kameraden over de massabeweging daarom "ondoorzichtig", omdat ze geen nieuw "organisatorisch apparaat", maar een nieuw "levensbeginsel" te voorschijn willen brengen. We beschouwen dit "levensbeginsel-surrogaat" eveneens voor zeer ongelukkig. Men hoeft niet altijd naar een surrogaat te zoeken voor dingen, die men als verouderd begrepen heeft. De dingen worden niet "vervangen", ze verdwijnen en er vormen zich nieuwe. We zijn het met de criticus eens, dat "iedere klassenstrijd en iedere beheersing der maatschappij zo der doeltreffende organisatie onmogelijk is," en zien in het hollandsche "levensbeginsel" dan ook niets anders dan de nieuwe organisatorische vormen. DE RADEN ZIJN DE ORGANISATIE der revolutie en die der nieuwe maatschappij na hun overwinning. Zijn ze voor de revolutie ook alleerstijdelijk mogelijk, vormen ze zich en verdwijnen ze weer, hebben ze ook geen mogelijkheid tot ontwikkeling van een blijvend apparaat, zo worden ze toch na de verovering van de macht, zo goed als in het actuele proces der revolutie tot maatschappelijke organisatie-machinerie. Onder de kapitalistische dictatuur - de bodem der proletarische revolutie - hebben de arbeiders geen mogelijkheid zich revolutionaire, blijvende organisatievormen op te bouwen. In de spontane bewegingen vormen zich - OMDAT NIETS ANDERS GEVORMD KAN WORDEN - comités van actie (raden), die juist de organisatie van iedere strijd betekenen, waarbij het lot van deze raden van de ontwikkeling van deze strijd afhangt. De UITEREIDING van de strijd is tegelijk de uitbouw van en de centralisatie van de radenorganisatie. Een nederlaag kan haar vernietigen, tot nieuw verzet haar weer te voorschijn brengt. De onder de illegaliteit noodzakelijkerwijze kleine groepen van arbeiders kunnen deze spontane organisaties hogstens beïnvloeden, maar niet bepalen of direct leiden. Ze hebben hun werkingsveld BINNEN de zich vormende raden, niet NAAST deze als afzonderlijke organisatie. Als bijzondere organisatie kunnen ze onder de dictatuur van het kapitaal alleen bestaan, als ze zo klein zijn, dat ze niet in staat zijn, tot bepalende factor der revolutie te worden. Ze vormen werkelijk slechts het bewuste element in het gedwongen handelen der massa's. Ook als men het ideologisch bewuste element der revolutie niet overschat, moet men het bevorderen. Hoe meer arbeiders weten, wat gedaan moet worden, des te beter voor de

revolutie, maar nooit zal hun aantal voldoende zijn, om de omwenteling zelfstandig te leiden. De raden blijven beslissend. Hoe duidelijker deze raden hun taak kennen, des te radicaler zal de revolutie zich voltrekken. De bewuste elementen moeten IN DE RADEN WERKEN en niet proberen, de raden van buiten af te bepalen.

Wat voor de revolutie geldt, geldt ook voor de dictatuur van het proletariaat. Een AFZONDERLIJKE onderdrukingsmachinerie behoeft de arbeidersklasse net zo min als een bijzondere politieke organisatie naast de raden. (de afzonderlijke politieke organisatie is slechts een uitdrukking van de onrijpheid van de revolutionaire situatie - een uitdrukking van de onmogelijkheid om het kapitalisme ten val te brengen.) De raden moeten alleen de economische en politieke machtsmiddelen in handen hebben - en ze hebben die ook, als ze ze niet vrijwillig aan een afzonderlijk lichaam afstaan. Het bestaan van twee afzonderlijke machtscentra kan alleen tot de opheffing van een van beiden voeren. De raden organiseren de dictatuur, zoals later de productie en distributie. Ze kunnen geen afzonderlijke macht naast zich dulden, want daarin ligt reeds de komende opheffing van hun macht besloten. De raden kunnen zich slechts staande houden en tot grondslag van de maatschappelijke organisatie worden, als ze zich tot alleen-geldende machtsinstrumenten kunnen handhaven. "ALLE MACHT aan de raden" is geen lege frase, maar harde noodzakelijkheid. Iedere afwijking van dit beginsel is reeds een begin de raden van hun macht te ontdoen en daarmee is het een bemoeielijken van de kommunistische strijd.

Of het ons lukken zal, - wij zijn slechts een deel der arbeidersklasse zonder aparte belangen -, ons beginsel in zijn zuivere vorm te verwezenlijken, is een kwestie, die het beginsel zelf geen afbreuk kan doen. Men bereikt niet altijd waar men maar streeft. Maar juist omdat de objectief-mogelijke doelstelling door zoveel tegengerichte krachten, die het doel eventueel kunnen ombuigen, doorkruisd worden, juist daarom moeten we aan het maximaal-program vasthouden. Als de raden door de moeilijkheden van de omstandigheden gedwongen zijn, vooral als ze maatregelen moeten nemen, die niet in overeenstemming zijn met het voor hen zelf onklare einddoel, om ten slotte te kunnen blijven bestaan, of als de raden niet tegen hun taak zijn opgewassen, en in een politiek terugvallen, die hun eigen ondergang tot resultaat moeten hebben, dan is dat jammer, en dan zal dat ook tot buigzaamheid en tactische manoeuvres dwingen, die nu nog niet te overzien zijn. Echter, omdat deze gevaren bestaan, moet men voor ze opduiken, en zo lang mogelijk, alleen consequenter het maximaal-program propageren en daarvoor strijden. Achterlijke krachten zijn er genoeg, die hoeft men niet te helpen. Hoe meer concessie's men daaraan doet, des te reactionairder worden ze. Men moet, om met Liebknecht te spreken, "naar het onmogelijke streven, om het mogelijke te bereiken." Alleen als men van het ingrijpen in de werkelijke strijd afziet, omdat de geschiedenis een andere weg gaat, dan wij wensen, dan is men geen revolutionair meer. Het is ongetwijfeld onvoldoende, wat de hollandsche kameraden over deze kwesties te zeggen hebben. Hoe kan de klasse stand houden? Hoe kan ze zich door de raden een apparaat voor tegenmaatregelen (Repressionsapparaat) scheppen, dat de dictatuur verzekert? Enz. Ook wij kunnen hier niet op dat vragencomplex ingaan. (We zullen deze kwestie's in aparte artikelen behandelen). Een ding staat voor ons echter vast; n.l. dat de criticus in de R.K. No 10/11

alleen verlegenheidsoplossingen geeft, die de oplossing der problemen geen stap verder brengen. Zijn eigen antwoord op de door hem opgeworpen vragen is in werkelijkheid alleen maar nieuwe namen geven aan oude dingen, die hij vooraf reeds als afgedaan beschouwd had. Zijn voorstellen zijn niet anders dan nieuwe namen geven voor de oude partijopvattingen, en zijn bewijsvoering moet daarom eveneens op de oude bewijsvoering der tegenwoordige arbeidersbeweging terugrijpen. Opnieuw wordt gezegd, dat een klaar communistisch program in de theorie mooi en goed is, maar dat de praktijk nu eenmaal tot verwatering dwingt. Opnieuw moeten de middenklassen, de achterlijkheid der boeren enz. dienst doen, om de eigen inkonsekwentie te rechtvaardigen, ofschoon juist op grond van de achterlijkheid en vijandelijke gezindheid van deze lagen de volle maat van revolutionaire konsekwentie en ondubbelzinnigheid vastgehouden moet worden. Men kan deze groepen niet door een slimme politiek overrompelen, maar alleen door machtsmiddelen hun activiteit hinderen en zo nodig bestrijden. Hoe meer tegenstand, des te ondbelzinniger moet aan het revolutionaire program worden vastgehouden. De eerste concessie dwingt tot een reeks van concessie's ten slotte zal niets meer van het oorspronkelijke doel over zijn. Het is al erg genoeg, als de revolutionaire beweging concessie's OPGEDWONGEN worden, wat ongetwijfelt het geval zal zijn, maar deze eventuele concessie's al vooruit programmatisch vastleggen betekent terugschrikken voor de POGING van radicale oplossingen en is een terugval in de oude leiderspolitiek, die beweerd door "slimheid" de geschiedenis naar hun wensen te kunnen vormen.

De criticus in RK No 12/11 verlangt politieke naast economische raden. (Waarom echter scheiden wat praktisch niet te scheiden valt?). Deze politieke en economische raden zijn slechts een herstel van de tot nu toe geldende partijpolitiek, die beweerde, dat de partijdiktatuur de diktatuur der massa's verwerkelijkt en dat ze hetzelfde is als de diktatuur der klasse. Op dit punt wijzen we de criticus volkomen van de hand. Zijn waarschuwing, dat we alleen "het veld voor de voorlopig nog werkende andere organisatie's overlaten", als we zijn stelling afwijzen, raakt ons niet, omdat we met deze organisaties niet willen concurreren om de beheersing van de massa's, of hen tot onze "volgelingen" willen maken. Wij zeggen niet "volgt ons, en de andere niet", wij zeggen "volg niemand", maar volg alleen je eigen belangen en noodzakelijkheden. Deze noodzakelijkheden zijn ook de onze, zodat het raam van de radenbeweging voldoende ruimte geeft voor onze werkzaamheid. Voordat de raden ontstaan zijn we wel gedwongen ons afzonderling aaneen te sluiten, maar van deze nood kan geen deugd gemaakt worden. We moeten als aparte organisatie verdwijnen, zodra de massa's in de raden hun organisatie's scheppen. Onze plaats is in de raden. Niet er naast.

Ongetwijfelt moeten de beschouwingen der hollandsse kameraden over de werkgroepen en hun verhouding tot de massabewegingen aangevuld worden. De door hen gegeven formulering heeft dikwijls een pijnlijk idealistische bijmaak; maar dit gebrek kan verholpen worden. In geen geval mag men echter op deze punten concessie's doen aan de opvattingen van bedoelde criticus.

.....

PRAKTISCH WERK.

*Voor een partij is praktisch werk gemakkelijk, eenvoudig en overal voor de hand liggend. Naar de opvatting van de oude arbeidersbeweging is de partij de organisatie van de vooraanstaanden in de arbeidersklasse, die de eigenlijke strijd voeren. De massa heeft te steunen (bv. door stembiljet of soms door demonstratie) en te volgen. Maar de partij is het, die de politieke macht verovert, de regering van de maatschappij in de hand neemt om die voor de arbeiders te gebruiken. De partij moet dus groeien in macht, d.w.z. in ledental en in invloed. Voortdurend moet dus het ledental uitgebreid worden, aldoor nieuwe leden moeten gewonnen worden, die de partij volgen en onder haar invloed staan. Zoo is de hoofdtak van een partijlid: de macht en de invloed van de partij aldoor versterken. Want op de partij komt het aan; zij voert de strijd.

Het is al dikwijls aangetoond, dat de strijd van de partij niet meer kan beoogen dan de regering van vroegere politieke leiders vervangen door een regering van nieuwe politieke leiders. De arbeidersklasse kan zich echter alleen vrij maken als ze als massa, als klasse de heerschappij van de bourgeoisie, en daarmee alle heerschappij vernietigt. Het communisme kan alleen gebracht worden door de massa's, door de geheele proletarische klasse, die opstaat tegen de heerschen- de machten.

Zij die dit inzien, de radencommunisten, weten dus dat een revolutie alleen kan komen als de arbeidersmassa's in daadwerkelijk verzet komen. Dat gebeurt niet door tot hen te spreken, door mooie of vlamme redevoeeringen, door geweldige oproepen, door gedrukte boekjes, door propaganda. Dat gebeurt alleen als de nood van de massa's zoo hoog gestegen is en in hen een zoo felle vastbeslotenheid gegroeid is, dat ze voor geen offers terugschrikken. Het zijn grote geweldige spanningen en onheilen die de maatschappij beroeren en ontredderen, die alleen kunnen in de arbeidersklasse de krachten wakker roepen, die haar tot actie drijft. Daarnaast lijkt dan al wat enkele revolutionairen kunnen doen, zoo klein en zoo weinig. Daarom is de vraag te stellen: Wat kunnen radencommunisten, ter voorbereiding en bevordering van de proletarische revolutie, voor praktisch werk doen?

Wij zien daarbij natuurlijk af van het feit dat deze beweging pas in haar begin is, dus zoo klein, dat allerlei werk door het te doen kansloos haast onmogelijk is. Wij onderstellen, dat het radencommunisme al een flinke uitbreiding en veel aanhangers heeft. Wat kan zij dan doen?

De taak van een revolutionaire voorhoede, zoo zij indertijd de C.P., is acties ontketenen. Dat wil zeggen: of door propaganda de arbeiders er toe brengen in massa de strijd op te vatten (bv. staken, of demonstreeren), of zelf voorgaan en beginnen, in de hoop dat de massa's zich zullen aansluiten. Dat kan inderdaad in enkele gevallen succes hebben. Als de spanning zoo groot is, als de strijdlust, of de verbittering, of de wanhoop in de massa's zoo geweldig zijn, dat een konflikt elke oogenblik uit kan barsten, dan kan het voorgaan van enkele vastbesloten groepen ineens een grote beweging doen losbarsten. Het is dan een vonk in een buskruitvat. Dat is in de geschiedenis voorgekomen; groote revoluties begonnen telkens met kleine incidenten. Maar daaruit volgt ook, dat dit zeer zelden gebeurt. Revolutionair

voelende groepen mogen zich verbeelden, dat de heele arbeidersklasse denkt en voelt als zij, en menen daarom te moeten voorgaan. Zij hebben te weinig inzicht in de werkelijke wereld om te zien hoe het werkelijk is. Als in de arbeidersmassa's zelf de wil en de kracht tot dit soort strijd nog niet aanwezig is, loopt al zulk pogen op niets uit. Acties ontketenen betekent zich als leider van de massa opwerpen, die zelf niet bekwaam geacht worden tot zelfstandig initiatief. Acties ontketenen ligt op de weg van leiders of van wie het willen worden; als het lukt, zullen de massa's een oogenblik oplaaien, door hun plotzelinge macht een oude regering omverwerpen en plaats voor een nieuwe maken; maar dan zakt de beweging weer ineen, omdat ze niet uit de innerlijke kracht van de klasse voortkwam. De nieuwe regering kan zich inrichten, en aan de maatschappij is nauwelijks iets veranderd. De eigen innerlijke kracht van een klasse bepaalt wat ze duurzaam kan veroveren.

Inderdaad voert de arbeidersklasse voortdurend haar strijd naar haar eigen kracht. Die kracht is nog niet groot - eenheid ontbreekt, en zoo houdt na een tijdje elke actie elke staking op, soms met iets succes, meestal met weinig of geen succes. Maar het is telkens een echt stuk strijd, een begin en een poging voor de klasse om zich omhoog te werken. Omhoog vooral in beter inzicht en in meer eenheid. Hier vinden radencommunisten een arbeidsveld, door dit pogen te steunen. Dan is propaganda, die wijst op het zelf doen, het zelf beslissen het zelf zijn eigen zaak bepalen, nodig, en dan zijn de geesten vatbaar. Maar dan is nog meer noodig, ook de verdediging. Als arbeiders in strijd zelf hun zaak ter hand nemen, en alle partijen en vakbonden die hen willen leiden, beheerschen en verdelen, van zich wijzen, dan zullen ze ook door deze aangevallen worden. En als ze dan van alle kanten, in arbeiderspers en vakpers, in het openbaar en op slinksche wijze aangevallen, gekritiseerd, gehoond worden - is het dan niet van belang, dat er een groep is, die hen steunt, die hen toont dat wat ze uit zich zelf doen, juist het beginsel is van hun toekomstige vrijheid? In hun nieuwe strijdwijze van zelfstandige klasseacties scheppen zich de arbeiders een nieuwe praktijk, afwijkend van wat hun steeds geleerd werd, in tegenstrijdigheid tegen alles wat de oude arbeidersbeweging, de partijen, de vakbonden hun steeds inprnten. Daarom zullen ze dan met alle macht van de oude theorie bestreden worden, en theoretische schrijvers en leiders zullen zelfs de leer van Marx tegen hen aanroepen. Is het dan niet van belang, dat wij hun laten zien, wat de werkelijke revolutionaire theorie van Marx is, en dat we hen aldus sterken in hun strijd? en hun vertrouwen in eigen kracht verhoogen? Het is toch geen toeval, dat in dezelfde tijd, dat de nieuwe strijdwijze spontaan, maar nog aarzelend, hier en daar optreedt, ook tegelijk de theorie opgroeit, die haar steunt, verklaart en kracht geeft. Als theoretische wegberaders van de nieuwe arbeidersbeweging vinden de radencommunisten hun taak overal door verheldering van inzicht - het eigen, en dat van anderen - deze strijd te steunen.

Er wordt wel eens gezegd dat het werk voor het radencommunisme wacht op het in actie komen der arbeiders. Want het beruist juist op de eigen activiteit der arbeiders, die de strijd opnemen. Zoolang zij rustig alles verdragen is de tijd voor radencommunisme nog niet gekomen en kan men dus eigenlijk niets doen. Deze meening is geheel on-

juist. Acties zijn er vaak geweest, komen nog telkens los, en zullen steeds opnieuw uitbreken. Maar doorgaans liepen ze op niets uit, de arbeiders lieten zich weer verdelen, wisten niet hoe verder te doen, en hun eerst beginnend gevoel voor de eigen organisatie legde het af voor de macht van de oude organisaties. Omdat het geestelijke element het inzicht ontbrak, leidde de fysieke actie tot nederlaag.

Het radencommunisme kan alleen opgebouwd worden in moeizaam geduldig klein werk van alle dag. Zelf handelen op de juiste wijze eisdt zelf weten, zelf denken. Dit inzicht kan niet ineens, door een wonderbare lichtstraal van boven gekregen worden, al kan een praktische strijd vaak een stoot tot meer intense belangstelling geven. Het moet te voren zooveel mogelijk verzameld worden in regelmatige propaganda, en bevestigd in voortdurende gedachtenwisseling.

Ook partijpropaganda vindt in klein dagelijks werk plaats. Maar er is een verschil. Partijpropaganda tracht aanhangers te winnen als leden of als kiezers, voor zich. Radenpropaganda tracht inzicht te brengen aan allen, zooveel mogelijk, zonder voor zich zelf iets te winnen. Als zij zich uitbreidt is het, doordat het uitgestrooide zaad kiemt, doordat de uitgestrooide gedachten door de eerste hoorders verder gedragen worden. Men ziet geen groei van eigen macht of omvang. Men weet alleen dat de gedachten verder gedragen worden. Er is dus groter toewijding en volharding noodig, omdat men vaak geen duidelijk aftelbaar succes ziet. Wie naar persoonlijk succes en akt, vindt hier slechts teleurstelling. Voor de partijen zijn - en zoo stellen zich ook vakverenigingen - "de anderen" tegenstanders, leden van vijandige partijen of organisaties, die men probeert naar zich te trekken. Het radencommunisme beschouwt alle arbeiders als een klasse-eenheid, over alle scheidingen van organisaties heen. Het treedt niet op als concurrent van die organisaties; de radenorganisatie, die wij vooruitzien en uitleggen, is niets anders dan de arbeidersmassa zelf, in strijdakte.

Het radencommunisme zegt dus niet tot arbeiders-leden van partijen en organisaties: ga daar uit en kom bij mij. Het zegt: Laat je niet door de lidmaatschappen, net zoo min als door bij een kerk te behoren - afhouden van als klasse-eenheid met je medearbeiders op te treden en je strijd in eigen beheer te nemen. Het beschouwd de lidmaatschappen als zeer hinderlijke, remmende tradities, die alleen door de kracht van praktische strijdeenheid onwerkzaam gemaakt en overwonnen kan worden.

Voor de partijen gaat de werkzame propaganda van grote vergaderingen uit, waar de arbeiders in massa samenkomen om te luisteren naar de leiders, die het weten; zij zelf zijn volgelingen, passief. Zeker hebben massavergaderingen een grote betekenis in grote klassebewegingen; als acties beraden en besloten moeten worden is het gevoel van gemeenschappelijke kracht en saamhorigheid, dat hier sterk oplaait en geestdrift wekt, van groot belang. Maar het voorafgaande inzicht, dat de solide stevigheid in bealuiten, volhouden en juist handelen moet geven, kan alleen persoonlijk verworven worden. Door spreken, lezen, discussieeren, overdenken, waarbij het inzicht door gedachte-wisseling en strijd op de proef gesteld en in wrijvingen met andere denkbeelden verdiept wordt. Hier moeten de arbeiders in hoger mate zelf aktief zijn dan als luisteraars in een grote vergadering. Zelf

moeten ze hun gedachten vormen over maatschappij, over produktie en arbeid, over politiek en staat, over alles wat voor hun leven en toekomst belangrijk is. Door vorming van clubs en studiegroepen, die zich steeds verder vertakken, moet een net van zelfopvoeding zich door de arbeidersklasse uitbreiden. Dat betekent natuurlijk niet, dat de radenkommunisten zich zelf in deze groepen moeten oplossen: zij zijn zelf een groep die voor een bepaalde opvatting strijdt, en daarom reeds voor haar propaganda, voor publikatie van haar geschriften een zekere vaste samenhang nodig heeft. Het betekent, dat ze overal de stoot er toe geven, dat steeds wijdere groepen van arbeiders de organen opbouwen tot het actief zich zelf verwerven van het inzicht, dat voor een strijdende klasse nodig is. Om dit goed te kunnen doen, is echter nodig, dat ze zich steeds met nieuwe jonge krachten trachten aan te vullen.

((((((((((((((((((((((())))))))))))))))))

GEWELD EN GEWEDLOOSHEID.

* In vele kringen van arbeiders speelt de vraag van geweld en geweldloosheid nog steeds een belangrijke rol. Anarchisten zien van oude, in onderdrukking door staatsheerschappij de grondslag van het kapitalisme en daarmee de bron van alle kwaad in de maatschappij; en velen van hen keurden, als konsekwentie alle geweld, ook van zijde der onderdrukten af. Religiös-socialistische stromingen beroepen zich op Jesus' woord: weërsta het booze niet. Want tegenover geweld is het geduldig dragen, zonder tegengeweld, op den duur het sterkste wapen. Velen worden getroffen door de grote zedelijke kracht die van figuren als Tolstoi en Ghandi uitging; hoe zij door standvastigheid en lijdelijk verzet dikwijls hun tegenstanders wisten te ontwapenen. Zoo maakt de prediging van geweldloosheid als vorm van verzet van een onderdrukte klasse bij velen indruk.

Zien we echter de geschiedenis van de maatschappij in zijn harde werkelijkheid, dan vertoont zich een geheel ander beeld. In de felle strijd der klassen was macht, geweldmacht steeds het beslissende middel. Een klasse die opkwam, kon de macht slechts door harde strijd, met wapenen en bloedvergieten, veroveren. Waarom zou ze dat dan laten? Zij wist dat het gelijk, het recht aan haar kant stond, dat haar heerschappij in de maatschappij vrijheid, geluk, welvaart voor de miljoenen betekende, die tot haar behoorden. Zij wist dat ze sterk genoeg was, om die nutteloze, onderdrukkende parasieten, die oude heerschers, baas te worden. Zou zij moeten zeggen: Al dat geluk voor onze medemensen offeren we op, al die getrapte en onderdrukte ongelukkigen moeten maar ongelukkig blijven, zoolang onze meesters niet zelf afstand doen; want geweld mogen wij niet gebruiken; bloed mag niet gestort worden. -- Dat zou al te onnatuurlijk zijn.

Bovendien, als we onze eigen tijd nemen: De heerschende klassen laten het bloed der volkmassa's bij stromen vloeien in hun oorlogen; zouden deze massa's, om daaraan een einde te maken, niet hun eigen bloed in een strijd voor vrijheid mogen offeren? Wat wij dus als feit gedurende de geheele geschiedenis zien: dat het geweld noodzakelijk was bij elke vooruitgang in revolutionaire tijden, is volko-

volkomen natuurlijk en begrijpelijk.

Maar alleen natuurlijk als de opkomende klasse zich sterk voelt. Voelt zij zich zwak, en kan zij met geweld niets bereiken, dan wil ze van geweld niets weten. In de geschiedenis ziet men meerdere gevallen dat een kleinburgerlijk-radikale klasse eerst met geweld strijdt voor haar zaak. Maar is ze verslagen, en ziet haar zaak er hopeloos uit, dan heeft de leer van de dappere strijd afgedaan, en veranderd in een leer van geweldloosheid, van geduldig dragen. Zoo volgden op de Hussietenoorlogen de vreedzame Hemnhutters; zoo veranderde de leer van de strijdbare Wederdoopers, nadat zij het tegen een gehele wereld van vijanden hadden afgelegd, in de doopsgezinde leer, die het dragen van wapenen verbood. Zeker is Tolstoi's leer ontstaan uit het gevoel, dat tegenover de overweldigende Tsarenmacht de russische boeren met geweld nooit iets konden bereiken. En Ghandi is zeer duidelijk de geestelijke leider der Indische bourgeoisie, die zich voor actief verzet tegen de engelsche heerschappij nog te zwak voelt. Wanneer dus onder arbeiders de leer van de geweldloosheid aanhang vindt, dan is dat een teeken, dat ze hun eigen aktive kracht tegenover de bourgeoisie hopeloos gering voelen.

Met deze aanwijzing van maatschappelijke samenhang is echter de zaak niet afgedaan. In de leer van de geweldloosheid zitten eenige elementen, die de oorzaak zijn, waarom er die innerlijke kracht van kon uitgaan en die daarom ook voor anderen waarde hebben. Zij predikt en toont de macht van de zwakke in zijn morele kracht. Daarin ligt deze waarheid, dat in de strijd van een onderliggende, maar opkomende klasse, de morele krachten de grootste betekenis hebben.

In elke groote stakingsbeweging komt dat voor den dag. Slechts uiterst zelden kunnen stakers daar met fysieke krachtmiddelen, laat staan met gewapend geweld optreden. Het gewapende geweld is aan de andere zijde. Hun kracht ligt in het innerlijk vastblijven, in de sterke solidariteit, in de trouw aan de kamers, in het volhouden. De andere zijde tracht juist deze morele kracht te breken of uit te hollen: door de stakers te intimideeren en door ze van elkaar te isoleeren, bv. door alle vergaderingen en bijeenkomsten te verbieden, waarin anders het gemeenschappelijk beramen kracht en vertrouwen opwekt. Of wél door ze te verdeelen en de eenheid te breken, of door tot gewelddadigheid te provoceren, om gelegenheid tot scherper optreden te krijgen. Of door valsche berichten uit te strooien, - alles om in ieder afzonderlijk de angst voor perzoonlijk lot te wakken en zoo de saamverbondenheid te breken. Daartegenover hangt alles van de morele krachten af, die de arbeidersklasse tot een vast samenhangend blok moeten maken.

Ditzelfde zal het geval zijn bij groter bewegingen van een revolutionair karakter, waarbij de heerschende klasse haar sterkste krachtmiddelen, haar gewapende macht laat optreden. Als groote maatschappelijke en politieke crisissen de massa's zoo geweldig in beroering brengen, dat zij in groote demonstraties uiting geven aan hun wil en hun protest, dan is de eerste tegenmaatregel van een regering demonstraties te verbieden. Zetten ze zich toch door en zoo massaal, dat politie - in gewone tijden voldoende om de menschen gehoorzaam te houden - niets kan uitrichten, dan zit daarin al een morele kracht van volhouden, en zich wagen voor een groter doel. Laat men militairen daartegen optreden, en wordt getracht op die wijze demonstraties te onderdrukken, dan betekent dat, dat getracht wordt door vrees voor

P. I. C.

**PERSDIENST VAN DE GROEP VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

Deze persdienst ver-
schijnt minstens één-
maal per maand.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grootere werkeloosheid en telkens diepere ontzetting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om ZOO DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIECENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

Negende Jaargang No: 3.
Februari 1936 No: 2.

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

VERKIEZING EN EENHEIDSFRONT IN SPANJE!

De parlamentsverkiezingen, die Zondag 16 Febr. werden gehouden hebben de driekwart fascistische regering van het anti-revolutionaire bewind de nederlaag bezorgd. Drie grote partijgroepen stonden in de verkiezingsstrijd: Het anti-revolutionaire bloc, het "linkse" bloc, en daar tusschen in het Centrum. Centrum en het anti-revolutionaire bloc hadden tot nu toe de macht.

Het is voor ons om twee redenen van belang, het verloop der gebeurtenissen nader te bekijken. Dat is 1e, omdat na de uitslag der verkiezingen grote "volkbewegingen" ontstonden en 2e, omdat we hier de werking van "eenheidsfronten" der parlementarische partijen in de praktijk zien.

't Is Zondag, stendag. De regering rekent met onlusten en laat in Madrid 7400 agenten, 1600 rechercheurs, 20 pantserwagens en 300 politiautos met radio door de stad circuleren. En een nog grotere macht ligt in reserve gereed. Maar alles verloopt "ruutig", wat in Spanje betekent, dat er slechts enkele doden vallen. De volgende dag komen echter de berichten van een linkse overwinning binnen, en de massa's lopen te hoop om te demonstreren en bestormen o.a. ook het gebouw van de radicale partij. De politie moet op de massa vuren, maar deze weigert te schieten en loopt naar 't volk over. De pantser auto's komen; de massa wijkt niet; de militairen weigeren eveneens. Demonstranten klimmen op de wagens; een pantserwagen rijdt met de rode vlag door de straten.

't Hele land is in gisting. Overal vormen zich spontaan demonstraties, waarbij duizenden het werk verlaten om mee te demonstreren. De algemene eis is: vrijlating van de politieke gevangenen; opening van de door de regering gesloten volkshuizen, in Catalonie herstel van de vroegere democratische regering. Formeel is deze eis aan de regering gesteld, praktisch werd niet naar de toestemming van de regering gevraagd. De volkshuizen werden eenvoudig weer geopend; de gemeenteraden kwamen weer als van oude bijeen, en nemen weer het bewind in handen. In de gevangnissen ontstaan munitien en men is algemeen van mening, dat de nieuwe "linkse" regering, zoodra de maar aan het bewind is, ook op dit gebied aan de eis van de massa toe zal geven. Toch is de oude regering nog tot op het laatste oogenblik de "wettelijke" en onderdrukt met militaire macht de opstanden in de gevangnissen, waarbij overal doden vallen. Maar er zijn ook gevallen bekend, zoals in Valencia en Saragosa, waar het de politie niet gelukte zoo maar de opstand te bedwingen, zoals